

Moeten is dwang en huilen is kindergezang; Gedwongen aandelenoverdracht bij een impasse

Marjon Lok

Onmogelijke samenwerking

Een impasse tussen aandeelhouders kan zó hoog oplopen dat een voortzetting van de samenwerking in een besloten vennootschap of 'gesloten' naamloze vennootschap onmogelijk lijkt. U wilt misschien uw aandelen verkopen of u wilt dat een andere aandeelhouder zijn of haar aandelen (aan u of een derde) verkoopt. Die andere aandeelhouder wil hier misschien niet aan meewerken. Dat is vaak het geval bij een impasse. Het is niet eenvoudig de verkoop en levering van aandelen af te dwingen tegen de wil van

een ander. Dit is natuurlijk ook erg ingrijpend voor die andere aandeelhouder. Het raakt aan belangrijke regels van rechtsbescherming, zoals artikel 6 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM), een regel die een eerlijk proces waarborgt, en artikel 1 van het Eerste Protocol bij het EVRM, een regel die ongestoord genot van eigendom beschermt. Maar het kan onder omstandigheden wel. Welke mogelijkheden staan u hier ter beschikking? Dit artikel verkent enkele opties.

Overeengekomen aanbiedingsplicht

In de statuten of een aandeelhoudersovereenkomst is soms een aanbiedingsplicht opgenomen. Hierin staat meestal dat een aandeelhouder in bepaalde gevallen gehouden is een deel van (of al) zijn aandelen aan te bieden en over te dragen. Deze aandeelhouder ontvangt hiervoor een prijs. Die prijs is gelijk aan de waarde van zijn aandelen en wordt vastgesteld door onafhankelijke deskundigen. Dat is de ‘standaardformulering’, maar u kunt natuurlijk ook een afwijkende maatstaf of methode voor de prijsbepaling overeenkomen. Vaak staat in de statuten of in een aandeelhoudersovereenkomst ook dat als een aandeelhouder zich niet houdt aan een aanbiedingsplicht, zijn stemrecht, zijn recht op uitkeringen en zijn vergaderrecht tijdelijk worden opgeschort. De vennootschap is dan vaak gevolmachtigd om zelf de aandelen aan te bieden en over te dragen, zodat – althans in theorie – geen medewerking van die aandeelhouder meer nodig is.

Bij de overeengekomen aanbiedingsplicht zijn er drie vragen: (i) is er in dit concrete geval een aanbiedingsplicht, (ii) is het beding van toepassing, en (iii) is het beding goed vormgegeven? Is het antwoord op al die vragen ja, dan biedt een beroep op dit beding vaak de snelste en goedkoopste

manier om een aandeelhouder te dwingen zijn aandelen over te dragen. Dit kan door gebruik van de voornoemde volmacht, maar soms zal in de praktijk een bevel tot naleving bij de rechtbank moeten worden gevraagd. Er kan natuurlijk altijd sprake zijn van bijzondere omstandigheden waardoor moet worden afgeweken van het beding. In de praktijk zien we echter vaker dat de problemen voortvloeien uit het feit dat het beding niet optimaal is vormgegeven. Dat kan leiden tot lange en kostbare discussies over uitleg en waardering. Ik adviseer u daarom om scherp naar de opgenomen aanbiedingsplicht te laten kijken voordat sprake is van een situatie waarbij hier een beroep op moet worden gedaan. Op die manier kan het doel van de aanbiedingsplicht ook daadwerkelijk en op efficiënte wijze worden bereikt.

Overeengekomen geschillenregeling

Afgezien van de aanbiedingsplicht, mogen aandeelhouders in de statuten of aandeelhoudersovereenkomst ook een eigen geschillenregeling opnemen en daarmee afwijken van de wettelijke geschillenregeling. Hierin kunt u afspreken hoe om te gaan met een impasse op aandeelhoudersniveau, een investeringsnoodzaak die door één of meer aandeelhouders wordt tegengehouden, of andere aandeelhoudersgeschillen. We zien in de praktijk vaak

dat dergelijke geschillenregelingen onvoldoende rekening houden met spoedeisende zaken of onvoldoende toegespitst zijn op de onderneming in kwestie. Op het moment dat een geschil eenmaal is ontstaan, zijn aandeelhouders lang niet altijd even inschikkelijk. Het is daarom nodig de geschillenregeling te beoordelen in goede tijden, voordat een geschil ontstaat of dreigt. Bedenk de mogelijke scenario’s die zich in het ergste geval zouden kunnen voordoen en kijk of de geschillenregeling daarvoor feitelijk en juridisch een oplossing biedt.

Een goede geschillenregeling is belangrijk. Als de statuten of een (aandeelhouders)overeenkomst een regeling bevatten voor de oplossing van een geschil, dan moet die regeling eerst worden gevolgd voordat mag worden toegekomen aan de wettelijke geschillenregeling. Begint men toch meteen met de wettelijke regeling, dan kan de vordering niet slagen (tenzij vooraf al is gebleken dat de statutaire/contractuele regeling niet kan worden gebruikt). Een goed vormgegeven geschillenregeling in statuten of aandeelhoudersovereenkomst is bovendien vaker en beter bruikbaar, meer werkbaar en goedkoper dan de wettelijke geschillenregeling. Deze overeengekomen regeling mag echter niet de overdracht van aandelen onmogelijk of

uiterst bezwaarlijk maken. Doet die dat wel, dan is de wettelijke geschillenregeling ‘gewoon’ van toepassing. Als de overeengekomen regeling om welke reden dan ook (duidelijk) niet werkbaar is, dan kan er op grond van de redelijkheid en billijkheid bovendien reden zijn om hieraan voorbij te gaan. U kunt dan mogelijk terugvallen op de wettelijke geschillenregeling. De wettelijke regeling biedt onder meer mogelijkheden om een aandeelhouder te dwingen over te dragen (uitstoting) of juist te kopen (uittreding).

Uitstoting: verplichte overdracht

Het kan zo zijn dat een aandeelhouder het belang van de vennootschap zo ernstig schaadt, dat het voortduren van zijn aandeelhouderschap in redelijkheid niet langer kan worden geduld. In dat geval kunt u alleen of samen met andere aandeelhouders (tezamen tenminste eenderde van het geplaatste kapitaal) een uitstotingsprocedure starten. Deze procedure wordt ingesteld bij de gewone rechter of, met instemming van partijen, bij de Ondernemingskamer van het Gerechtshof Amsterdam. Een voordeel van de uitstotingsprocedure is dat de scheiding definitief kan zijn en dat “samenhangende vorderingen” (bijvoorbeeld een claim tot vergoeding van schade die de andere aandeelhouder u heeft toegebracht) tegelijkertijd kunnen worden behandeld. Een

nadeel is dat de procedure lang kan duren en daarmee vaak een flinke tijds- en geldinvestering vergt.

Er hoeft geen sprake te zijn van bijkomende zwaarwegende omstandigheden, zwaarwegende gronden of zelfs verwijtbaarheid. Toch zijn de eisen voor toewijzing in de praktijk hoog. Alleen vervelend of hinderlijk gedrag is niet voldoende. Zelfs onaanvaardbaar gedrag is op zichzelf nog niet voldoende. Dat gedrag moet bovendien gedrag als aandeelhouder van de betreffende vennootschap zijn. Handelingen in een andere hoedanigheid tellen niet mee. Dat is in het bijzonder lastig als de zich misdragende aandeelhouders ook bestuurders zijn. Onbehoorlijk bestuur, of het door de aandeelhouder beconcurreren van de vennootschap, is daarom vaak irrelevant. De discussie loopt bovendien vaak vast op het feit dat het moet gaan om het belang van de vennootschap dat wordt geschaad en niet het belang van de aandeelhouders. Dat lijkt soms hetzelfde belang, en die belangen kunnen in de praktijk ook wel vaak parallel lopen, maar het is niet hetzelfde belang.

Het moet dus gaan om handelingen van de aandeelhouder als aandeelhouder. Denk bijvoorbeeld aan het zonder goede gronden stelselmatig blokkeren van besluitvorming in of

via de aandeelhoudersvergadering of aan het structureel weigeren mee te werken aan redelijke voorstellen om impasses te doorbreken op aandeelhoudersniveau. Dit kunnen allemaal goede redenen voor uittreding zijn, zeker als de aandeelhoudersvergadering niet meer functioneert en daardoor het functioneren en/of de continuïteit van de onderneming op het spel komt te staan.

Dit alles moet wel worden bewezen. Het is daarom te adviseren om eerst te trachten de impasse op andere wijze te doorbreken en dat goed te documenteren. Bij een kapitaalbehoefte kan bijvoorbeeld de verkoop van activa, aantrekking van vreemd vermogen en/of aanvulling van eigen vermogen door aandeelhouders worden geagendeerd. Dat is goed voor de papertrail en kan een onnodige procedure voorkomen. Aandeelhouders kunnen dan – soms onverwachts – toch over de brug komen. Als de frustrerende aandeelhouder ook deze pogingen blokkeert, dan volgt dat uit de agenda en de notulen (die bij een hoogoplopend conflict desnoods door een notaris kunnen worden opgesteld) en staat u sterker in de uitstotingsprocedure.

Het is niet ongebruikelijk dat de frustrerende aandeelhouder die u wenst uit te stoten, ook een uitstotingsvordering

tegen u instelt. De betreffende aandeelhouder zal zijn of haar gedrag voor zichzelf wellicht hebben gerationaliseerd, waardoor de blaam bij u wordt neergelegd. Uw gedrag moet mede hierom boven iedere twijfel verheven zijn. Houd u zich bij een dreigend geschil daarom goed aan de regels in de statuten en aandeelhoudersovereenkomst en houd het belang van de vennootschap goed in het oog. Daarbij is het zinvol ook een toekomstplan voor de vennootschap te presenteren (in de procedure of al eerder tijdens de aandeelhoudersvergadering), waarbij acht wordt geslagen op een eventueel nodige herstructurering en financiering. Dit helpt bij de belangenafweging die de rechter moet maken. De vraag die de rechter zichzelf zal stellen is: weegt het belang van de aandeelhouder om aandeelhouder te mogen blijven, op tegen het belang bij uitstoting? Het antwoord hierop moet een volmondig “nee” zijn, wil de procedure kunnen slagen.

Uittreding: verplichte koop

Stel: u wilt zelf uittreden, maar de andere aandeelhouder wenst de aandelen niet vrijwillig van u te kopen. U kunt de aandelen niet op een andere manier tegen een reële prijs verkopen. U kunt dan een uittredingsprocedure starten tegen de andere aandeelhouder(s) of de vennootschap. Deze procedure is erop gericht dat de andere aandeelhouder(s) of

de vennootschap uw aandelen overneemt. De rechter kan dan deze andere aandeelhouder(s) – of de vennootschap zolang de inkoopregels dat niet beletten – bevelen aandelen tegen hun zin over te nemen. Dit moet tegen gelijktijdige betaling van de door of via de rechtbank vastgestelde waarde. Het staat u ook vrij een billijke verhoging te vorderen. Deze procedure kan ook worden ingesteld als de andere aandeelhouder het overnemen van de aandelen eigenlijk niet kan betalen, al zal de rechtbank altijd acht slaan op de belangen van de partijen. Het is in dat geval soms verstandig ook de vennootschap mee te dagvaarden tot overname van uw aandelen.

Bij deze procedure staat overigens niet het belang van de vennootschap, maar uw eigen belang centraal. U moet aantonen dat de gedragingen van uw medeaandeelhouder uw belangen zo ernstig schaden, dat van u niet langer gevergd kan worden dat u aandeelhouder blijft. Die gedragingen hoeven niet per se in hoedanigheid van aandeelhouder te hebben plaatsgevonden. De procedure wijkt daarmee af van de uitstotingsprocedure. Een rechter zal over het algemeen een aandeelhouder niet lichtvaardig veroordelen om tegen zijn wil aandelen van een ander over te nemen en hem te verplichten daarvoor een redelijke

Marjon Lok

prijs te betalen. Het enkele bestaan van verstoorde verhoudingen is daarom niet genoeg. Als er echter sprake is van onoverbrugbare verschillen van inzicht waardoor geen samenwerking meer kan plaatsvinden, kan wel aan de (hoge) eisen zijn voldaan. Verwijtbaarheid is niet vereist, maar het kan helpen als u kunt laten zien dat de impasse (toch) te wijten is aan de andere aandeelhouder(s). Als u onvoldoende geïnformeerd wordt, terwijl overige aandeelhouders wel geïnformeerd worden, kan dat ook belangrijk zijn.

Papertrail is king

Het bewijs van de misdragingen en de gevolgen daarvan moet zorgvuldig worden gebouwd. U kunt bijvoorbeeld schriftelijke informatieverzoeken doen of voorstellen voorleggen om de impasse te doorbreken. Wordt hier niet positief of niet constructief op gereageerd, dan vormt dit een nadere onderbouwing van uw positie. Een risico ontstaat indien er ook redelijke verwijten aan uw adres kunnen worden gemaakt. De vordering tot uittreding kan dan mogelijk worden afgewezen of, maar dit komt minder vaak voor, als ‘tegenactie’ ook tegen u worden ingesteld. Als u zelf wordt geconfronteerd met een vordering tot uittreding, kunt u

overwegen om maatregelen aan te bieden die er op zijn gericht om door u veroorzaakt nadeel ongedaan te maken of te beperken. De rechter kan de procedure dan aanhouden en, als hieraan wordt voldaan, de vordering tegen u alsnog afwijzen.

Het kan zijn dat u een derde heeft gevonden die uw aandelen wil kopen. Uw medeaandeelhouder blokkeert dit mogelijk door zijn goedkeuring te weigeren onder de blokkeringsregeling. Deze blokkeringsregeling – en overige goedkeurings- en voorkeursrechten – kunnen door een rechter in bijzondere omstandigheden met urgentie terzijde worden gesteld, bijvoorbeeld in kort geding.

Uittreding of uitstoting in kort geding

Een uitstotingsvordering of uittredingsvordering kan in theorie en naar analogie ook in kort geding worden ingesteld. Het voordeel is dat een kort geding veel sneller en veel goedkoper is dan een bodemprocedure. Het nadeel is dat uitstoting of uittreding in kort geding in het algemeen niet (snel) wordt toegewezen. Dat gebeurt al niet snel bij de ‘normale’ procedure, maar er zullen nog hogere eisen worden gesteld in kort geding, onder meer in het kader van de urgentie. De rechter moet in kort geding terughoudend

zijn en anticiperen op hoe de bodemrechter zal beslissen. Er is namelijk al een wettelijke regeling waar dan aan voorbij wordt gegaan (de gewone geschillenregeling voor de gewone rechter) en de gevolgen voor de andere aandeelhouder(s) zijn mogelijk ingrijpend. Het komt echter wel voor, bijvoorbeeld in geval van noodzaakfinanciering waarbij de financier de eis van verkoop van aandelen stelt (zie meer over noodzaakfinanciering op pagina 52 in dit magazine).

Alleen nog discussie over de (ver)koopprijs?

Het kan zijn dat er al overeenstemming bestaat tussen de aandeelhouders over dát er aandelen moeten worden overgedragen en wie deze aandelen overdraagt. De discussie gaat dan vaak alleen nog maar over de prijs voor die aandelen, maar ook die discussie kan hoog oplopen. In dat geval kunnen de aandeelhouders zich wenden tot de rechtbank of de Ondernemingskamer. Deze wordt dan verzocht om de prijs van de aandelen vast te laten stellen. Er wordt dan veelal een deskundige benoemd. Partijen kunnen de rechter verzoeken aanwijzingen te geven over de in acht te nemen waarderingsmaatstaf, de datum waartegen gewaardeerd moet worden en andere omstandigheden. Als partijen ook hierover in geschil zijn, beslist de rechter op die onderwerpen naar billijkheid.

Het voordeel van deze procedure is dat de procedure ook alleen gericht is op het vaststellen van de prijs. Er hoeft geen tijd en aandacht te worden besteed aan wie de aandelen over moet nemen en waarom. Deze procedure kan daarmee vaak snel en efficiënt en tegen niet al te hoge kosten worden gevoerd.

Enquêteprocedure: de kameleon

Een enquêteprocedure houdt een onderzoek in naar het beleid en de gang van zaken binnen een onderneming. Om dat onderzoek te kunnen bevelen, moet de Ondernemingskamer kunnen vaststellen dat er gegronde redenen zijn om aan een juist beleid of juiste gang van zaken te twijfelen. De Ondernemingskamer benoemt dan een onderzoeker en treft eventueel onmiddellijke voorzieningen, zoals benoeming van een tijdelijke bestuurder. Aan de hand van het onderzoeksverslag kan de Ondernemingskamer gevraagd worden om de eventuele vaststelling van wanbeleid. Het is niet mogelijk om overdracht van aandelen te vorderen in enquête. Op het eerste gezicht lijkt een enquêteprocedure daarom niet voor de hand te liggen om te komen tot een definitieve scheiding van aandeelhouders. Toch wordt deze procedure in het algemeen als de meest aangewezen route gezien. In die zin lijkt de

enquêteprocedure – net als de kameleon – sterk van kleur te kunnen veranderen.

De enquêteprocedure is gericht op het vennootschappelijke belang en de Ondernemingskamer kan in dat kader snel en doeltreffend ingrijpen. Zij mag afwijken van dwingend recht en kan allerlei onmiddellijke voorzieningen treffen als dat in het belang van het onderzoek of in verband met de toestand van de rechtspersoon nodig is. Deze voorzieningen kunnen zo ingrijpend zijn en het krachtenveld zo drastisch laten kantelen, dat het onderzoek zelf soms niet eens hoeft plaats te vinden omdat één van de partijen besluit om eieren voor zijn geld te kiezen en akkoord te gaan met een schikking. Een onoverbrugbare impasse in de besluitvorming met negatieve gevolgen voor de vennootschap vormt in de praktijk vrijwel steeds gegronde redenen om aan een juist beleid of een juiste gang van zaken te twijfelen, en de Ondernemingskamer zal bij zo’n ‘vastgelopen’ vennootschap ook al snel onmiddellijke voorzieningen treffen.

Die onmiddellijke voorzieningen kunnen uiteindelijk wel tot gevolg hebben dat aandelen definitief worden overgedragen. Dit vormt in de praktijk vaak zelfs de insteek bij een enquêteprocedure, juist omdat dit past bij de sanering

en het herstel van de gezonde verhoudingen binnen de vennootschap. Zo kan een onafhankelijke bestuurder worden benoemd met de bevoegdheid een biedingsproces op te starten dat leidt tot vergaande verwatering en verkoop van aandelen. Natuurlijk is hier nog steeds medewerking van aandeelhouders voor nodig, maar als het alternatief vergaande verwatering of faillissement is, is er uiteindelijk toch vaak sprake van een bepaalde bereidheid. Aandelen kunnen ook tijdelijk ten titel van beheer worden overgedragen met het doel besluitvorming weer mogelijk te maken. Vervolgens kan door een uitstotingsprocedure die overdracht definitief worden. Dat kan dan ook bij diezelfde Ondernemingskamer met instemming van partijen.

Vaker ziet men bij de Ondernemingskamer verwatering van een of meer aandeelhouders met een wijziging van zeggenschap tot gevolg (zie de bijdrage over noodzaakfinanciering), waardoor wellicht de nodige stappen naar een exit kunnen worden verwezenlijkt of er een recht op uitkoop ontstaat. Als er geen minder verstrekkende realistische alternatieven zijn, kunnen contractuele en statutaire beschermingsmaatregelen namelijk volledig terzijde worden gesteld. In ernstige gevallen kan de vennootschap zelfs uiteindelijk worden ontbonden. Overigens zal de (vrees

voor) vaststelling van wanbeleid in enquête een sterke drijfveer zijn voor het treffen van een schikking.

Als het komt tot een gang naar de Ondernemingskamer moet u kunnen laten zien dat alternatieven niet mogelijk of redelijk zijn, dat de huidige situatie voor de vennootschap schadelijk is en dat de continuïteit en/of het bestendig succes van de onderneming op het spel staan. Het is ook vereist dat de bezwaren ten opzichte van de andere aandeelhouder duidelijk en schriftelijk vooraf zijn uiteengezet. Ook heeft u bij voorkeur een duidelijk beeld voor de toekomst van de onderneming. Het feit dat de Ondernemingskamer zo snel en doeltreffend kan ingrijpen is echter een tweesnijdend zwaard: het kan soms ook tegen u werken als u (ook) steken heeft laten vallen. Bovendien kan van u ook mogelijk worden gevraagd de controle deels of geheel uit handen te geven. De Ondernemingskamer neemt in vergelijking met andere rechters in de praktijk ook vaker zelf de leiding in een procedure en is sterk oplossingsgericht.

Recht op uitkoop

Kleine minderheidsbelangen tot 5% kunnen ook worden uitgekocht. Hiervoor moet u – al dan niet na verwatering van de andere aandeelhouder (let daarbij op de grenzen

van de redelijkheid) en al dan niet samen met andere aandeelhouders – aantoonbaar 95% van het geplaatste kapitaal verschaffen en 95% van de stemrechten uitoefenen. Zijn er meerdere soorten aandelen (bijvoorbeeld A en B of gewone en preferente aandelen) dan kan dit instrument binnen elke soort aandeel worden ingezet. Prioriteitsaandelen vallen niet onder het recht van uitkoop. Er kunnen maar beperkt verwezen worden gevoerd en de procedure heeft een erg formeel karakter. Nadat de Ondernemingskamer heeft vastgesteld dat er geen formele belemmeringen zijn, stelt zij de prijs van de uit te kopen aandelen vast (zelf of via benoeming van een deskundige) tenzij hierover een schikking wordt getroffen. De vaststelling van de waarde van de aandelen vormt in het algemeen het leeuwendeel van de procedure, omdat over geld uiteindelijk het meeste ruzie wordt gemaakt.

Let op: de procedure kan niet worden gebruikt om één van meerdere minderheidsaandeelhouders te verwijderen. Alle minderheidsaandeelhouders moeten gezamenlijk worden gedagvaard. De rechter zal de vordering afwijzen als deze ernstige stoffelijke schade door de overdracht zou leiden. Het recht op uitkoop is overigens slechts een recht van de meerderheidsaandeelhouder. Hij/zij hoeft hier uiteraard geen

gebruik van te maken. Een minderheidsaandeelhouder heeft in een besloten setting geen recht om uitgekocht te worden, maar een aandeelhouder die na een geslaagd openbaar bod op beursgenoteerde aandelen achterblijft met een klein minderheidsbelang (<5%), kan onder omstandigheden wel vorderen dat de grootaandeelhouder hem uitkoopt (*exit right*). Ook in het kader van een juridische fusie kunnen minderheidsaandeelhouders onder omstandigheden worden uitgestoten (*zogenaamde squeeze out of cash out merger*).

Wetgeving in de maak

Er zijn op dit vlak diverse interessante wetten in de maak en tot stand gekomen. Zo is het vanaf inwerkingtreding van de Wet Homologatie Onderhands Akkoord mogelijk een afdwingbaar onderhands akkoord af te sluiten, dat onder bepaalde omstandigheden crediteuren én de aandeelhouders kan binden en dat tot gevolg kan hebben dat aandeelhouders hun belang (deels) kwijtraken (de Wet homologatie onderhands akkoord, ofwel WHOA). DVDW brengt binnenkort een magazine over de WHOA uit.

Ook komt er een wijziging van de wettelijke geschillenregeling aan. De gronden waarop de vorderingen tot uitstoting en uittreding van een aandeelhouder uit de vennootschap

kunnen worden toegewezen, worden daarin verruimd. De verweten gedragingen hoeven niet meer alleen op de hoedanigheid van aandeelhouder betrekking te hebben. Er komt ook een vereenvoudigde wettelijke geschillenregeling met – hopelijk – een snellere doorlooptijd, die aanhangig kan worden gemaakt bij de Ondernemingskamer nadat wanbeleid is vastgesteld. Men hoeft dan na het succesvol doorlopen van een enquête niet opnieuw een procedure op te starten bij de rechtbank en is dan direct bij een gespecialiseerde rechter die het dossier kent en veel ervaring met deze kwesties heeft. Nadeel is echter wel dat deze procedure pas opgestart kan worden nadat de Ondernemingskamer heeft geoordeeld over wanbeleid, terwijl het doorlopen van de daarvoor noodzakelijke enquêteprocedure ook veel tijd en geld kost. Hoe dit alles zal uitpakken moet worden gezien, maar een goedkoper en sneller variant op de huidige wettelijke geschillenregeling is altijd toe te juichen.

Conclusie

Er staan verschillende procedures tot uw beschikking; elk met eigen mogelijkheden en voor- en nadelen en bijvoorbeeld eisen in de vorm van minimum geplaatst kapitaal. Het is niet eenvoudig om iemand tegen zijn of haar wil te ontdoen van zijn of haar aandelen. Het is eveneens

niet makkelijk om iemand te dwingen uw aandelen tegen zijn of haar wil te kopen. En dat is maar goed ook. Maar als een aandeelhouder zich slecht gedraagt en vervolgens niet meewerkt aan een exit of koop, dan kan het gevolg zijn dat hij of zij daartoe gedwongen wordt. Moeten is dwang en huilen is kindergezang.

Vragen over gedwongen aandelenoverdracht of geschillenregelingen? Wij spreken de mogelijkheden graag met u door.

Neem contact op met **Marjon Lok** : lok@dvdw.nl

De sectie Corporate Litigation & Dispute Resolution kent diverse specialisten op dit gebied. Kijk op de **website** voor meer informatie.

